

IKAR

PETRA HEDEROVÁ

ZAJAČÍK

PETRA HEDEROVÁ

ZAJAČÍK

IKAR

Copyright © 2021 by Petra Hederová
Cover design © 2021 by Barbara Baloghová
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7650-5

Ďakujem svojej sestre Lucii Benkovej,
ktorá mi cennými radami
pomohla vytvoriť tento príbeh.

Venujem Lukymu

1

Je päť hodín ráno. Zo sna ma vytrhlo nemilosrdné zvonenie budíka. Vstávam a hľadám papuče. Jedna sa ukryla pod posteľ. V predklone šmátram naslepo rukou, dlhými gaštanovými vlasmi zametám podlahu. Bolia ma kríže. Napriek pravidelnému posilňovaniu chrbtových svalov sa cítim na figu. Asi to bude vekom. A možno aj sedavým zamestnaním. Konečne som nahmatala kožušinku na ružovej papuči. Obula som si ju. Po dvoch krokoch ma zapichalo v kolene. Rozsvietila som a prehodila som na seba župan. Je síce máj, ale mne je akosi zima. Pomalými krokmi som sa presunula na toaletu. Hrubá látka mi pri rannej potrebe zavadzia, ale šikovne si ju nadvíham. Sedím na záchodovej mise a rozmýšľam, čo ma dnes čaká v práci. Umyla som si ruky a pozrela som do zrkadla. Dáva sa na mňa pekná, štyridsaťpäťročná žena s výrazne zelenými očami a plnými perami. Na to, že mám štvrtú službu v týždni, vyzerám celkom k svetu.

Vošla som do kuchyne a postavila som vodu na kávu. Nachystám si raňajky a zoberiem si ich do práce. Tretí deň držím diétu, už asi tridsiaty raz v tomto roku. Teraz to určite vyjde! Som pevne odhodlaná schudnúť päť kíľ. V pohári zmiešam

päť lyžíc vložiek s trochou strúhaného kokosu a lyžicou hrozienok; tým by som sa radšej mala vyhnúť, pretože sú plné cukru. Pridám pokrúpané jablko a celú zmes zalejem vodou. Zatváram téglík a vkladám ho do papierovej tašky s logom obchodu so spodnou bielizňou.

Hodiny na mikrovlnnej rúre mi pripomenuli, že čas neskuťočne letí. Zľahka som sa namaľovala. Tieňom som skorigovala obočie a niekoľkými ťahmi maskarou zvýraznila riasy. Obliekla som si spodnú bielizeň, tričko a džínsy, čo som si pripravila už včera. Do tašky som si pribalila náhradné ponožky, skontrolovala, či mám kľúč od skrinky v šatni, a vyšla som z bytu.

Len čo som vošla do garáže, svetlá sa predou mnou rozsvietili. Odmalička neznášam podzemné priestory. Mám strach z pavúkov. Ustavične si pripomínam, že kdesi nad mojou hlavou ich žije neúrekom. Raz ráno som na bočných dverách auta jedného zbadala. Bol to malý hnedý chlpatý križiak, presne taký, akých najviac nenávidím. Striaslo ma a naskočila mi husia koža. O piatej ráno nestretnete suseda, ktorý by bol ochotný odporného tvora zlikvidovať. Musela som nastúpiť dverami spolujazdca. Naštartovala som, vyhýbajúc sa pohľadu na okno s pavúkom. Vonku pršalo, a tak som verila, že nepozvaného návštevníka spláchne ranný dážď. Kvapky dopadali na sklá auta, no pavúka akoby zázrakom míňali. Periférne som ho zachytila zrakom. Prednými nožičkami sa urputne držal okna, kým zadné mu viali vo vzduchu. Bolo to nechutné a trochu smiešne zároveň. Už sa konečne strať, ty sviniar, vyzývala som ho v duchu a dupla som na plyn, akoby to mohlo pomôcť. Zmizol, až keď som míňala smerovú tabuľu s nápisom Fischamend.

Dnes bol vzduch čistý. Žiadneho votrelca som na aute nezbadala. Rýchlo som sadla za volant a vyrazila. Je utorok a zaparkovať vo Viedni bude problém. Vždy je to problém. Auto som nechala na Pantucek Gasse a odtiaľ pokračujem električkou. Odveziem sa niekoľko zastávok a na Simmeringu prestúpim na metro.

Nenávidím cestovanie U-bahnom. Pravidelne tam stretávam rôzne individuá. Bosý muž rozhadzuje rukami a rozpráva sa sám so sebou. Poskakuje z miesta na miesto, ostatní ho ignorujú. Sú zvyknutí. Skupinka študentov rozoberá párty, ktorú absolvovali minulú noc. Staršia pani s čerstvou trvalou, výrazne červeným rúžom a neodmysliteľnými bielymi perlami na krku číta noviny. Vedľa mňa sedí muž, ktorý cestuje so psom. Vlčiak leží v uličke, blokujúc prístup k dverám. Psy milujem, no ich majiteľov často neznám. Vlčiak nemôže za to, že mu pán neprikáže, aby uvoľnil cestu pasažierom. Na sedadle oproti raňajkuje potetovaná mladá žena s pírsingom, hoci konzumácia jedla je vo viedenskej hromadnej doprave zakázaná. Všetci cestujúci mi nesmierne pijú krv. Konečne zastávka Gasometer. Vystupujem.

2

Niekoľko minút chôdze a som v práci. Pohyblivým schodiskom sa vyveziem z podzemia a míňam muža, ktorý mi ponúka noviny. Ľudia križujú cestu bez toho, aby sa presvedčili, či prichádza auto. Chodci vo Viedni majú privilégiá a šoféri musia dávať pozor, aby niekoho nezrazili. Občas na to v Bratislave zabúdam a správam sa ako Viedenčania, čo sa často končí prudkým škrípaním brzd pred priechodom a nadávkami vodičov na moju adresu.

Vchádzam do budovy domova dôchodcov, aj keď by sa dalo polemizovať o tom, na čo toto zariadenie vlastne slúži. V jednej budove je hospic, psychiatria aj jednotka intenzívnej starostlivosti. Nazvem ho radšej tak ako Rakúšania – *heim*. Tu pracujem.

V šatni som natrafila na kolegyniu Kláudiu. Privítala ma so širokým úsmevom. Už odo dverí na mňa volala: „Hallo, Gréta! Máš dnes službu? To je super! Konečne hodíme reč.“

„Jáj, moja, len aby bol na to čas,“ hlesnem.

Kláudia pracuje ako všeobecná manažérka, no v skutočnosti pripravuje stravu v kuchyni. Okrem toho kŕmi pacientov a pomáha s hygienou seniorom so stupňom postihnutia

tri, to znamená ľahké stavy. Paradoxne, takých takmer niet. V *heime* je ubytovaných štyridsaťpäť ľudí; sú to alkoholicy, imobilní pacienti, nevidiaci, psychicky chorí, dementní a aj takí, čo iba potrebujú opateru. Klientov voláme *bevóneri*, z nemeckého *bewohner*.

O päť minút mi kolegyňa Andrea z nočnej zmeny odovzdáva hlásenie. Informuje ma o tom, čo sa dialo v noci a za posledné dni. Pani Kleinová celú noc nespala a zvonila v polhodinových intervaloch. Pani Rauchová nadránom nešťastne spadla a zlomila si krčok stehennej kosti. Zajtra ju budú v nemocnici operovať. Pán Hass si počas neprítomnosti sestry v noci zobral z kuchynky do izby štyri žemle, dva bochníky chleba a dve škatule mlieka. Všetko som si pozapisovala a tvárila sa, že ma to zaujíma, no v skutočnosti som duchom bola inde. Myslela som na posledné stretnutie s Vincentom.

Videla som nás, ako večeríme v mojej obľúbenej pizzerii v dvadsiatom druhom okrsku. Mala som na sebe červené vlnené šaty a náhrdelník z farebných kamienkov. V tlmenom svetle lúčov sa leskli ako drahokamy. Vincent oblečenie, ako zvyčajne, odignoroval. K nemoderným antracitovým nohavičiam si natiahol obnosený sveter tmavozelenej farby. Nosieval ho takmer stále, akoby čakal, kým sa na ňom rozpadne. Do konca života budem mať pred očami vyblednutú vlnenú tkaninu so zožmolenými chumáčikmi. A tie topánky! Dosiaľ som nevidela chlapa, čo by nosil tak zošliapané opätky ako Vincent. Stokrát som mu povedala, čo si o jeho zovňajšku myslím, no on to mal totálne na háku. Vraj má svoj štýl, a ak potrebujem niekoho meniť, nech si nájdem iný objekt. Odvtedy som prestala jeho výzor komentovať.

Premietam si, ako sedíme za stolom oproti sebe a mlčky prežívame jedlo. Kým čašník priniesol kávu, nútime sa do rozhovoru. Konverzácia sa točila okolo Vincentových ťažkostí s financiami. Exmanželka ho naháňala pre alimenty, Vincent ich nikdy neplatil načas, no to zďaleka nebolo jeho najväčším previnením. Ten chlap je magnet na problémy. Žije v malometrážnom byte v Klosterneuburgu, presnejšie v jeho časti Weidling. Byt má jedinú miestnosť, ktorá slúži ako obývačka a spálňa zároveň. Vincent je neuveriteľný bordelár a chaotik. Zakaždým som sa nadrela, keď som chcela jeho domácnosť dostať do použiteľného stavu. Nič si nevážil. Chcem vidieť, ktorá žena sa preňho obetuje tak ako ja.

„Gréta!“ Klaudiin hlas ma vytrhol zo spomienok.

„Hm?“ hlesnem myšlienkami inde.

„Nezajdeme po službu na pohárik?“ navrhla.

Mykla som plec om: „Som autom.“

„Vždy na to zabúdam,“ zatvárila sa previnilo. „Ale ak by si chcela, môžeš u mňa prespať,“ s nádejou na mňa pozrela.

Klaudia pochádza z Nových Zámkov, takže do práce nemôže dochádzať ako ja. Prenajala si preto miniatúrny bytík v šestnástom viedenskom obvode. Občas, keď sa mi nechce trepať do Bratislavy, využijem kamarátku pohostinnosť a prenocujem u nej. Jediné, čo mi na jej bývaní prekáža, je umiestnenie spoločnej toalety na chodbe. Tie najlacnejšie viedenské byty to tak mávajú. Predstava, že človek močí do tej istej misy, do ktorej svoju potrebu vykonával neznámy Viedčan z vedľajšieho bytu, sa mi vôbec nepozdáva. Aj preto som sa rozhodla odmietnuť Klaudiino pozvanie. Dnes potrebujem komfort svojho hniezdočka.

„Nabudúce, Klaudi,“ sľúbila som. „Ak sa nudíš, zvez sa so mnou do Bratislavy.“

„Čo už s tebou,“ vzdychla. „Dnes do Bratislavy nepôjdem, ale inokedy rada. Som zvedavá, ako bývaš.“

Klaudia sa vzdialila za svojimi povinnosťami a ja som znova uprela zrak na monitor počítača. Písmenká sa mi však zlievali pred očami, nevedela som sa na nič sústrediť. Myšlienkami som bola znova inde. Ten rozchod s Vincentom so mnou pekne zamával, stále cítim akúsi krivdu. Načo som, preboha, investovala toľko času do niekoho, kto si ma nevážil? Ako je vôbec možné, že som nevidela, aký je to nímand? Bankový účet mal stále v mínuse, o tom som však spočiatku netušila. Peniaze, ktoré mu nepohltili pravidelné mesačné splátky, oplieskal na hlúposti. Nespoľahlivý bolo jeho druhé meno. V obyčajke mal gigantické domáce kino, no aj to mu jedného dňa takmer zhabal exekútor.

Na ten zážitok sa nedá zabudnúť. Ležali sme nahí v posteli, keď niekto zabúchal na dvere. Vincent sa neunúval obliecť a šiel rovno otvoriť. Z chodby som počula mužský hlas; dôrazne vysvetľoval môjmu priateľovi, že má konečne splácať svoje záväzky. Exekútor sa prechádzal po byte a hľadal niečo hodnotné. Vincentovi pohrozil, že mu nabudúce zhabe televízor. Keď opustil byt, spýtavo som čakala na vysvetlenie. Vincent sa vyhovárал, že ide o nedorozumenie – dielo jeho exmanželky, ktorá sa mu mstí za omeškané alimenty. Chcela som mu veriť. No o pár dní nato, keď som kontrolovala obsah poštovej schránky, našla som v nej niekoľko obálok s pečiatkou automobilky Seat. Bez váhania som ich otvorila. Vincent dlžil lízingovej spoločnosti viac ako tisícpäťsto eur. Nešlo mi to do hlavy. Chodieval síce

oblečený ako bezdomovec, ale nikdy nešetril. Žil na vysokej nohe. Na narodeniny som od neho dostala len kvetinu v kvetináči, no malichernosti som riešiť nechcela. Trápila ma iná vec. Pred mesiacmi som mu požičala tisíc eur. So splátkami sa príliš neponáhľal. Po novozistených skutočnostiach sa mi otvorili oči. Zbytočné starosti naozaj nepotrebujem. Pátrala som ďalej. V byte som našla list od notára. Vincent sa v ňom zaväzoval, že akejsi žene bude splácať notebook v hodnote tisíc eur. Pri predstave, ako s tým notebookom machroval pred známymi, sa mi dvíhal žalúdok. Milovala som ho a nenávidela zároveň. Bolo mi jasné, že keď sa s ním nerozídem, stiahne ma ku dnu. Tá večera v Klosterneuburgu bola naším posledným stretnutím. Účet som zase zaplatila ja. Keď sme sa lúčili, vedela som, že sa mu viac neozvem. Naš ročný vzťah sa naplnil, pokračovať v ňom by bolo pre mňa zničujúce.

Z myšlienok ma vytrhol dotyk na chrbte. Bola to Elisabeth, naša klientka, päťdesiatdvaročná alzheimerička. Prišla k nám pred polrokom a jej stav sa odvtedy rapídne zhoršil.

„Guten Tag, Elisabeth. Ako sa dnes máte?“ opýtala som sa obligátne. Neodpovedala, lebo mi nerozumela. Prešla okolo mňa, posadila sa za svoj stôl, pretože miesto na sedenie je jednou z mála vecí, ktoré si pamätá, vypila pohár vody a vrátila sa do izby. Hoci v tvári vyzerá Elisabeth mlado, chôdzu má strnulú a suchtavú. Všimla som si, že pod teplákovou súpravou jej presvitá premočená plienka. Dnes sa kolegyňa už niekoľkokrát neúspešne pokúšala umyť ju. Elisabeth jej zakaždým ušla.

Hlásenie sa skončilo. Odchádzam plniť si povinnosti diplomovanej sestry. Nadávkujem lieky a naplánujem termíny u le-

károv. Pani Eichlerovej musím vymeniť močový katéter. Bude vizita, to znamená veľa povinností.

Kolegyňa Magda mi oznámila, že pán Biermann to nestihol na toaletu. Teraz sa odmieta umyť a je agresívny. Vošla som do izby skontrolovať situáciu. Pacient, teda skôr klient v zmysle pravidiel tohto zariadenia, stál uprostred miestnosti. Magda mu vyzliekla nohavice, no ďalej sa nedostala. Všade páchla stolica rozmazaná po posteli, dlážke aj stoličke. Opatrne som pristúpila bližšie, aby som nenarobila ešte väčšiu škodu.

„Pán Biermann,“ oslovila som ho. „Prejdite do kúpeľne, Magda vás poumýva.“

„Nechaj ma na pokoji, lebo ti jednu švihnem!“ odvrkol mi.

Pokojným tónom ho presviedčam, aby spolupracoval. Natiahla som si rukavice, podala mu ruku, ale odhodil mi ju.

„Pán Biermann, mali ste stolicu, musíme vás umyť,“ dohováram mu.

„To tu predsa nebolo!“ brechne dezorientovane.

O pätnásť minút sa nám ho spoločne s Magdou podarilo premiestniť do kúpeľne. Starca som prenechala kolegyňi, dôkladne som si vydezinfikovala ruky a pokračovala som v práci.

3

Dnešná služba bola náročná. Rovnako náročná ako všetky ostatné. Je smutné, že neznášam prácu, ktorá ma živí. Jediné, čo mám na svojom zamestnaní rada, je slušný plat. A to nie je zanedbateľná výhoda práce zdravotnej sestry v Rakúsku. Sú tu však aj iné pozitíva – napríklad čisté a príjemné prostredie, strava a celkový pocit, že zariadenie je na úrovni. Čo majú hovoriť spolužiačky zo zdravotníckej školy, ktoré nemali toľko priebojnosti, aby vycestovali za lepším životom za hranice Slovenska? Mnohé žijú v menších mestách a za pár stovák hrdlačia v nemocniciach, ktoré svojím žalostným vzhľadom a vybavením pripomínajú strašidelné psychiatrické liečebne z minulých storočí. V Bratislave máme šťastie, že k západným susedom je to čoby kameňom dohodil. Dochádzanie síce človeka stojí čas, peniaze a niekedy i pevné nervy, ale zvykla som si. Cestou do domova v aute relaxujem, počúvam latino a psychicky sa pripravujem na to, čo ma čaká.

Dnes si obzvlášť potrebujem oddýchnuť. Nechcem myslieť na starcov a ich vyčerpávajúce požiadavky, musím vypnúť a vyčistiť si myseľ. Ideálny by bol pohárik niečoho tuhého, ten si však môžem dopriať až doma. V Rakúsku je v porov-

naní s nami istá, hoci veľmi nízka tolerancia na požitie alkoholu za volantom. Nemôžem si však dovoliť riskovať. Dám si teda aspoň dobrú kávu vo svojej obľúbenej kaviarni Deluxe na Simmeringer Hauptstrasse. Chodievam sem už roky, no v poslednom období som na tento príjemný zvyk nemala čas – po službe som sa vždy ponáhľala k Vincentovi. Už nikdy viac! S Vincentom je koniec.

V kaviarni vládlo príjemné šero. Zažmúrila som a rozhodovala sa, kam si sadnem. Nebolo tam ani nohy, všetky stoly boli voľné. Podvečer káva nejde na odbyt tak ako ráno. Mnohí ľudia po požití kofeínu nevedia zaspáť, to však nie je môj prípad. Pijem toľko kávy, koľko sa mi žiada, a spánok ma premôže nezávisle od vypitého množstva tejto voňavej drogy. Napriek tomu, že z miest na sedenie som si mohla vyberať, automaticky som zamierila k barovému pultu. Vyštverala som sa na vysokú stoličku a kabelku som si uložila na vedľajšie miesto. Obsluha sa zatiaľ neukázala, tak sa hrám s telefónom. Mobil mám plný správ od Vincenta. Vyznával mi v nich lásku.

Mein Schatz, ich vermisse Dich.

Aj ty mi chýbaš, odpovedala som náročky po slovensky. Chcela som, aby sa niečo naučil. Počítala som s ním do budúcnosti. Keď budeme spolu žiť a vychovávať dieťa, bude bilingválne, to však neznamená, že on, jeho otec, by nemal vedieť aspoň základy slovenčiny. Mala som s ním veľké plány, veľa snov sa mi preháňalo hlavou.

A ako to dopadlo? Nijako! Po krátkom počiatočnom vzplanutí sme veľmi rýchlo upadli do akejsi mizérie. Občas sa to ľuďom stáva. Láska nechodí po horách, ale po ľuďoch, a niekedy zázračne rýchlo vyprchá.

Z myšlienok ma vytrhol čašník. Zjavil sa za pultom ako duch. Fešný duch. Spomenula som si na film Ghost s Patrickom Swayzom. Mala som šesťnásť, keď ho premietali, tento mladý vtedy možno ani nebol na svete. Musí byť nový, nespomínala som si, že by som ho tu niekedy videla. Predpokladám, že by som si ho všimla. Vysoký okolo stoosemdesiatpäť centimetrov, vek som odhadla na dvadsaťpäť rokov. Vlasy tmavohnedé, na bokoch vyholené, na temene vyčesané do výšky. Sprava ich rozdeľovala cestička, ktorá z ofiny vytvorila modernú vlnu. Hustá brada zakrývala líčne kosti. Mladý muž si očividne dával záležť na zovňajšku. Nevšimol si, že si ho premeriavam, a sucho položil otázku, ktorá sa od obsluhy očakáva: „Želáte si...?“

Usmiala som sa. Zazdalo sa mi, že som zachytila známy prízvuk. Našinec! Je ich plná Viedeň. Alebo Poliak či Čech. Rozhodla som sa, že zariskujem.

„Jedno veľké presso s mliekom si prosím,“ odvetila som po slovensky.

Čašník na mňa prekvapene pozrel. Keď sa nám stretli oči, všimla som si zaujímavý detail: je to len hra svetla alebo má každé oko inej farby? Chcela som sa na to spýtať, ale vzápätí som ten nápad vyhodnotila ako trápny. Nehodí sa to, okamžite na to zabudni! prikázala som si v duchu. Keď stretnete vo Viedni Slováka, neznamená to, že sa k nemu môžete začať správať familiárne. Mladík však mal na vec zjavne iný názor. Široko sa na mňa usmial ako na starú známu. Čakala som, že ma už-už objíma a vybozkáva od radosti, akoby doteraz žil na opustenom ostrove a ja som bola človek, čo našiel jeho odkaz vo fľaši.

„Ako ste vedeli, že som Slováka?“ čudoval sa.

Nechcela som mu priamo povedať, že má kuchynskú nemčinu. Napokon, ani som to nebola schopná posúdiť z jedinej vety, čo vyslovil. Vychádzala som však z bohatých skúseností s obsluhou v baroch a kaviarňach. Väčšina personálu nevedela poskladať jednu súvislú vetu. Smutná realita. U nás v *heime* bola situácia podobná. Nemčina niektorých sestier a ošetrovateľov je žalostná. Vo Viedni je zrejme nedostatok pracovných síl a nad jazykovými schopnosťami uchádzačov o zamestnanie nadriadení často privierajú obe oči.

„V Rakúsku pracujem už dlho,“ vysvetľovala som. „Trochu už viem rozlíšiť akcenty a zdalo sa mi, že budete od nás.“

Vyznelo to dôveryhodne a mladý bol očividne dostatočne sebakritický na to, aby sa urážal za pravdu.

Povzdychol si: „Nemčina mi stále dáva zabráť. V tomto podniku som už takmer rok, čo je dostatočne dlhý čas, aby sa človek dokázal slušne dohovoriť. To by však moja konverzácia nesmela byť obmedzená na zopár gastro výrazov.“

„Zlepší sa to,“ utešovala som ho. „Prípadne sa prihláste na jazykový kurz. To vždy pomôže. Ja som chodila do rakúskeho inštitútu v Bratislave. Človeku to dá veľa.“

„Mal by som sa prihlásiť,“ prikývol. „Potrebujem to. Rád si dám poradiť, čo sa týka vhodného kurzu. Pravda je, že na jazyky som úplne tuhý.“

„Každý máme svoje silné a slabé stránky,“ hlesla som zhovievavo. „Ja zase neviem nič o káve.“

„Tak o tej viem hádam všetko,“ zasmial sa. „Dáte si aj dezert? Máme výborné čokoládové tortičky.“

„Och nie, ďakujem!“ pokrútila som hlavou. „Držím diétu.“

Túto informáciu som si mala nechať pre seba, napadlo mi, ale už bolo neskoro. Občas by som sa mala najprv zamyslieť,

kým niečo vyslovím. Trepem dve na tri, jazyk mám rýchlejší než rozum.

Mladý sa rozhodol, že mi zalichotí: „Vy, a na diéte? Preboha, a načo?“

Začervenala som sa. Dúfala som, že to v prítmí nie je vidieť, rovnako ako nie je možné posúdiť, akú mám postavu. Inak si chlapec nemohol nevšimnúť zvyšky sadla, ktorého sa už roky márne snažím zbaviť. Kilogramy sa na mňa nalepili ako osy na cukrovú vatú a po štyridsiatke sa ich nie a nie striasť. Buď moje vankúšiky nepostrehol, čo by znamenalo, že nadváhu dobre maskujem oblečením, alebo je len slušný. Iste sú školení na to, aby boli k zákazníkom milí.

Podakovala som za kompliment a pre istotu som zmenila tému. „Dlho som tu nebola. Koľko ste vraceli, že tu už pracujete?“

„Takmer rok,“ odvetil.

Je to vôbec možné? Čas letí ako bláznivý. Posledné mesiace som strávila výhradne s Vincentom. Zdá sa, akoby mi ten chlap zobral polovicu života.

„Som Jakub,“ predstavil sa mladý muž nečakane. „A som z Bratislavy.“

Prekvapil ma. Bolo od neho milé, že sa rozhodol zoznámiť sa so mnou. V dnešných časoch nebýva zvykom, že sú voči sebe neznámi ľudia takí priateľskí.

„Gréta. Teší ma. Môžeme si tykať,“ navrhla som.

Podali sme si ruky. Zazdalo sa mi, že sa Jakub ku mne nahol. Možno ma chcel pobožkať na líce, ako to mladí ľudia robievajú, ale odtiahla som sa. Bolo to nevhodné. Som zákazníčka a on je ucho, čo tu obsluhuje. Keď sme si vzájomne hľadeli do očí, všimla som si, že ľavé oko má skutočne iné než

pravé. No i tak bol krásny. Predstavovala som si, že takto by mohol vyzeráť môj syn, keby som nejakého mala.

„Môžem hlúpu otázku?“ odvážila som sa.

„Samozrejme, pýtaj sa,“ odvetil a začal zoraďovať šálky na pulte.

„Zdá sa mi to alebo máš dvojfarebné oči?“

„Dobre vidíš,“ usmial sa. „Dôvod je skutočne prozaický,“ doložil záhadne.

„Nemáš ich také od narodenia?“

Pokrútil hlavou: „Mal som úraz na základnej škole.“

„Au!“ zvolala som empaticky. „Už teraz to znie zle. Nevieš, či o tom chcem počuť.“

„Neskoro! Vysvetlím ti to, keď už si sa opýtala. Nešťastnou náhodou som bežal po chodbe okolo nástenkárky, ktorá práve držala v ruke špendlíky. Jeden sa mi zapichol rovno do oka. Skončilo to transplantáciou očnej rohovky.“

„Je to vôbec možné?“ čudovala som sa. „A odvtedy máš každé oko iné?“

„Nikto nevie, či je to spôsobené tým úrazom, ale je to pravdepodobné. Pravé oko mám hnedé a druhé zelené.“

„Pristane ti to,“ pochválila som ho.

Možno som nemala. Nie je asi vhodné chváliť mladého čašníka pre jeho vzhľad. Jakub sa tváril, akoby môj komentár nepočul.

„Ty tu bývaš?“ spýtal sa.

„Kde tu? Myslíš vo Viedni?“ odpovedala som protiotázkou. „Nie, bývam v Bratislave. V Petržalke. A ty?“

„V Dúbravke.“

„Do tej časti mesta chodievam zriedkakedy. Vždy tam fúka silný vietor.“